

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-566/19 - 1

Predmet C-566/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

25. srpnja 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Cour d'appel (chambre du conseil) (Luksemburg)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

9. srpnja 2019.

Žalitelj:

JR

[*omissis*]

**LA CHAMBRE DU CONSEIL DE LA COUR D'APPEL
(IZVANRASPRAVNO VIJEĆE ŽALBENOG SUDA, LUKSEMBURG)**

Izjavom koju je 19. lipnja 2019. zaprimilo tajništvo tribunala d'arrondissement de et à Luxembourg (Općinski sud, Luksemburg), JR u redovnom je postupku podnio žalbu protiv rješenja koje je istog dana donio chambre du conseil du tribunal d'arrondissement (izvanraspravno vijeće Općinskog suda) [*omissis*]:

- koji se proglasio nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu za proglašenje ništavosti europskog uhidbenog naloga izdanog protiv JR-a,

[*omissis*]

koji je odlučio da JR-a treba predati francuskim tijelima u svrhu vođenja kaznenog progona za kaznena djela navedena u europskom uhidbenom nalogu od 24. travnja 2019. koji je izdala Virginie BRELURUT, zamjenica državnog odvjetnika u državnom odvjetništvu pri Tribunalu de Grande Instance de Lyon (Prvostupanjski sud u Lyonu, Francuska). [**orig. str. 2.**]

[*omissis*]

Kao prvo, žalitelj smatra da njegovu predaju treba odbiti dok izvanraspravno vijeće prvostupanjskog suda ne donese odluku u zakonskom roku. Osim toga, zahtijeva poništenje europskog uhidbenog naloga jer pravosudno tijelo koje izdaje europski uhidbeni nalog nije „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002., s obzirom na to da Ministère public (Državno odvjetništvo, Francuska), prema njegovu mišljenju, može biti podređen neizravnim uputama izvršne vlasti, zadiranje koje je protivno kriterijima koje je utvrdio Sud Europske unije (Sud) i kojima se zabranjuje bilo kakav, izravan ili neizravan, utjecaj izvršne vlasti na tijelo koje izdaje europski uhidbeni nalog. Podredno, zahtijeva da se Sudu uputi zahtjev za prethodnu odluku.

Predstavnik Parqueta général (Glavno državno odvjetništvo, Luksemburg) zahtijeva odbijanje istaknutih žalbenih razloga. Zahtijeva da se utvrdi da tijelo koje izdaje nalog, iako je dio državnog odvjetništva, ispunjava kriterij neovisnosti koji je utvrdio Sud. Međutim, smatra da u slučaju bilo kakve dvojbe u pogledu tog kriterija treba uputiti prethodno pitanje.

[*omissis*]. [**orig. str. 3.**] [*omissis*] [Odbijanje prvog žalbenog razloga koji se temelji na zakonskom roku].

Sud je u dvjema presudama od 27. svibnja 2019. tumačio pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (presude od 27. svibnja 2019., OG i PI (državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456 i PF (Glavni državni odvjetnik Litve), C-509/18, EU:C:2019:457).

Utvrдио je da:

- Iako države članice, u skladu s načelom postupovne autonomije, mogu, u skladu sa svojim nacionalnim pravom odrediti „pravosudno tijelo” nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga, smisao i doseg tog pojma ne mogu se prepustiti ocjeni svake države članice.
- Izraz „pravosudno tijelo” iz te odredbe ne obuhvaća samo suce ili sudove države članice, već ga, u širem smislu, valja tumačiti na način da obuhvaća tijela koja sudjeluju u kaznenom sudovanju u toj državi članici, za razliku od, primjerice, ministarstava ili službi policije, koji su dio izvršne vlasti.
- Iz toga proizlazi da pojam „pravosudno tijelo” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 može obuhvatiti tijela države članice koja sudjeluju u kaznenom sudovanju u toj državi članici a da nisu nužno suci ili sudovi i da za tijelo poput državnog odvjetnika, koje je u okviru kaznenog postupka nadležno

za kazneni progon osoba osumnjičenih za počinjenje kaznenog djela, kako bi one za to odgovarale pred sudom, treba smatrati da sudjeluje u sudovanju u državi članici o kojoj je riječ.

- Sustav europskog uhidbenog naloga obuhvaća zaštitu postupovnih i temeljnih prava koja moraju biti zajamčena traženoj osobi na dvije razine,

Druga razina zaštite prava osobe o kojoj je riječ, podrazumijeva da pravosudno tijelo koje je u skladu s nacionalnim pravom nadležno za izdavanje europskog uhidbenog naloga provjerava, osobito, jesu li ispunjeni uvjeti za to izdavanje te je li ono proporcionalno, s obzirom na posebnosti svakog pojedinog slučaja **[orig. str. 4.]**

- Slijedom toga, „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” treba moći tu dužnost izvršavati objektivno, uzimajući u obzir sve elemente koji idu na teret osobi o kojoj je riječ kao i one koji joj idu u korist, pri čemu njegova ovlast donošenja odluke ne smije biti izložena riziku vanjskih naloga ili uputa, osobito onih izvršne vlasti, odnosno ne smije postojati nikakva dvojba oko toga je li za odluku o izdavanju europskog uhidbenog naloga nadležno to tijelo ili, u konačnici, ta izvršna vlast.
- Pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u izvršavanju svojih dužnosti povezanih s izdavanjem europskog uhidbenog naloga treba moći postupati neovisno, s obzirom na to da ta neovisnost zahtijeva postojanje pravila koja se odnose na pravni položaj i ustrojstvo, koja mogu jamčiti da pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog u okviru donošenja odluke o izdavanju takvog uhidbenog naloga nije izloženo nikakvom riziku podređenosti, osobito, pojedinačnoj uputi izvršne vlasti.
- Usto, kad je na temelju prava države članice izdavanja nadležnost za izdavanje europskog uhidbenog naloga dodijeljena tijelu koje, iako sudjeluje u sudovanju u toj državi članici, samo nije sud, u odnosu na odluku o izdavanju takvog uhidbenog naloga i, osobito, njezinu proporcionalnost u toj državi članici mora biti dopušten pravni lijek koji u potpunosti ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite.

Zaključio je da pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu Okvirne odluke obuhvaća državna odvjetništva države članice koja su, u okviru donošenja odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga, izravno ili neizravno izložena riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti, poput ministarstva pravosuđa, ali da naprotiv taj pojam obuhvaća glavnog državnog odvjetnika države članice koji je, iako ustrojstveno neovisan o sudbenoj vlasti, nadležan za vođenje kaznenog progona te koji na temelju svojeg položaja uživa jamstvo neovisnosti u odnosu na izvršnu vlast u okviru izdavanja europskog uhidbenog naloga.

Predstavnik glavnog državnog odvjetništva tvrdi da francusko državno odvjetništvo poštuje zahtjeve Suda, s obzirom na to da se, na temelju loia n° 2013-

669 du 25 juillet 2013 (Zakon br. 2013-669 od 25. srpnja 2013.), u članku 30. francuskog Codea de procédure pénale (Zakonik o kaznenom postupku) izričito isključuje mogućnost ministrea de la justice (Ministarstvo pravosuđa, Francuska) da državnim odvjetništvu daje upute u pojedinačnim predmetima.

Točno je da u skladu s člankom 30. francuskog Zakonika o kaznenom postupku, u njegovoj verziji koja je trenutačno na snazi i koja proizlazi iz Zakona od 25. srpnja 2013., francusko ministarstvo pravosuđa ne može odvjetnicima u državnim odvjetništvu dati nijednu uputu u pojedinačnim predmetima. Međutim, može im dati opće upute.

Stoga se može zaključiti da, formalno, francusko državno odvjetništvo ispunjava kriterije neovisnosti utvrđene u prethodno navedenim presudama Suda Europske unije, s obzirom na to da je procureur de la République (državni odvjetnik, Francuska) zaštićen od bilo kakvih pojedinačnih uputa izvršne vlasti. **[orig. str. 5.]**

Međutim, ta je analiza suprotna analizi nezavisnog odvjetnika pri Sudu Europske unije M. Camposa Sánchez-Bordone, od 30. travnja 2019. (u predmetima OG i PI (državna odvjetništva u Lübecku i Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:337) koji podsjeća da: „*ta neovisnost nacionalnog tijela koje izdaje EUN pretpostavlja da predmetno tijelo posve samostalno izvršava svoje funkcije a da se pritom ni u kojem pogledu ne nalazi u hijerarhijskom ili podređenom odnosu i da ne prima naloge ili upute ikoje vrste te da je tako zaštićeno od vanjskih utjecaja ili pritisaka koji mogu narušiti neovisnu prosudbu njegovih članova i utjecati na njihove odluke*” (točka 87. njegova mišljenja).

Hijerarhijski odnos, osobito između glavnog državnog odvjetništva i odvjetništva pri francuskim sudovima, može tomu biti proturječan, iako se člankom 36. francuskog Zakonika o kaznenom postupku predviđa da „*glavni državni odvjetnik može naložiti državnim odvjetnicima, pisanim uputama uloženim u spis postupka, da pokrenu ili narede pokretanje postupka ili da nadležnom sudu upute takve pisane zahtjeve koje glavni državni odvjetnik smatra prikladnim*”.

Nezavisni odvjetnik pojašnjava da „*[n]eovisnost [...] nije u skladu s ikakvim ,hijerarhijsk[im] ili podređen[im] odnos[om]*’. Nositelji sudbene vlasti također su neovisni u odnosu na sudove višeg stupnja koji, iako mogu preispitati i poništiti njihove odluke a posteriori, oni im, međutim, ne mogu nalogati kako moraju odlučivati” (točka 96. njegova mišljenja).

U presudi Moulin protiv Francuske od 23. studenoga 2010., Europski sud za ljudska prava potvrdio je svoju sudsku praksu uspostavljenu presudom Medvedyev protiv Francuske od 29. ožujka 2010., koja se odnosi na to da *državni odvjetnik* nema status „*pravosudnog tijela*”, i utvrdio povredu članka 5. stavka 3. Konvencije jer „*članovi državnog odvjetništva u Francuskoj ne ispunjavaju zahtjev neovisnosti u odnosu na izvršnu vlast, što se, prema ustaljenoj sudskoj*

praksi, ubraja, kao i nepristranost, u jamstva svojstvena autonomnom pojmu 'tijelo sudbene vlasti' u smislu članka 5. stavka 3. ”.

Europski sud za ljudska prava u toj presudi „*najprije utvrđuje da iako sva tijela sudbene vlasti predstavljaju pravosudno tijelo navedeno u članku 66. Ustava, iz nacionalnog prava proizlazi da se na suce na sudovima opće nadležnosti primjenjuje sustav drukčiji od sustava predviđenog za članove državnog odvjetništva. Potonji članovi državnog odvjetništva svi ovise o zajedničkoj hijerarhijski nadređenoj osobi, čuvaru pečata, ministru pravosuđa, koji je član vlade, i stoga izvršnoj vlasti. Za razliku od sudaca na sudovima opće nadležnosti, njihova je dužnost stalna na temelju članka 64. Ustava. Nalaze se pod vodstvom i nadzorom hijerarhijski nadređenih osoba u državnom odvjetništvu te pod ovlašću čuvara pečata, odnosno ministra pravosuđa. Na temelju članka 33. Zakonika o kaznenom postupku, državno je odvjetništvo dužno podnijeti pisane zahtjeve koji su u skladu s uputama koje su mu dane u uvjetima predviđenim u člancima 36., 37. i 44. tog zakonika, iako slobodno može podnijeti usmena očitovanja za koja smatra da su primjerena za postizanje pravde” (točka 56. presude) i „podsjeća da se jamstvima neovisnosti u odnosu na izvršno tijelo i stranke osobito sprečava da ono naknadno može djelovati protiv žalitelja u kaznenom postupku” (točka 58. presude). [orig. str. 6.]*

Iako je istina da, kao što je prethodno pojašnjeno, od reforme iz 2013., francuski ministar pravosuđa ne može odvjetnicima državnog odvjetništva davati upute u pojedinačnim predmetima, postavlja se pitanje jesu li ipak druga utvrđenja koja je iznio Europski sud za ljudska prava i dalje važeća a osobito utvrđenje nedovoljnog jamstva neovisnosti i nepristranosti državnog odvjetnika u odnosu na progonjenu i traženu osobu, s obzirom na to da je državno odvjetništvo također obilježeno svojom nedjeljivošću: članovi tog državnog odvjetništva čine nedjeljivu cjelinu; član državnog odvjetništva djeluje u ime cijelog državnog odvjetništva te se stoga ti članovi mogu zamijeniti ili biti zamijenjeni tijekom cijelog postupka.

U ovom slučaju treba utvrditi da je državno odvjetništvo pri Tribunalu de Grande Instance de Lyon (Prvostupanjski sud u Lyonu) pokrenulo kazneni progon protiv žalitelja, dok je član istog državnog odvjetništva izdao predmetni europski uhiđbeni nalog.

S obzirom na ta razmatranja i sudsku praksu Suda uspostavljenu presudama od 27. svibnja 2019., postavlja se pitanje poštuje li u ovom slučaju francusko državno odvjetništvo kriterije neovisnosti i nepristranosti kako su utvrđeni radi izdavanja europskog uhiđbenog naloga, s obzirom na to da sustav europskog uhiđbenog naloga obuhvaća zaštitu postupovnih i temeljnih prava koja moraju biti zajamčena traženoj osobi na dvije razine i da je nadležno pravosudno tijelo imenovano u Francuskoj za izdavanje europskog uhiđbenog naloga, koje treba nadzirati poštovanje uvjeta potrebnih za to izdavanje i ispitivati njihovu proporcionalnost s obzirom na okolnosti kaznenog progona, istodobno tijelo zaduženo za kazneni progon u istom predmetu.

Budući da je pravilna primjena prava Europske unije dio javnog poretka i da u ovom slučaju nije tako očita da ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji, valja stoga [*omissis*], uputiti Sudu, u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, prethodno pitanje sastavljeno u izreci predmetne presude.

SLIJEDOM NAVEDENOG,

[*omissis*]

prekida postupak sve dok Sud Europske unije ne odluči u prethodnom postupku o sljedećem pitanju: **[orig. str. 7.]**

„Može li se francusko državno odvjetništvo pri istražnom sudu ili sudu nadležnom za donošenje presude, nadležno u Francuskoj na temelju prava te države za izdavanje europskog uhidbenog naloga, smatrati pravosudnim tijelom koje izdaje uhidbeni nalog u smislu autonomnog značenja tog pojma iz članka 6. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. u slučaju u kojem je, s obzirom na to da treba nadzirati poštovanje uvjeta potrebnih za izdavanje europskog uhidbenog naloga i ispitivati njihovu proporcionalnost s obzirom na okolnosti kaznenog proгона, istodobno tijelo zaduženo za kazneni proгон u istom predmetu?“

[*omissis*] [potpisi]